

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

LEIDSE BRAINPOWER

Judy schudde nerveus nog wat pillen uit een glazen potje en nam ze in met een flinke slok whisky. Zonder pillen en drank kwam ze de dag niet meer door. Tijdens het Leids International Film Festival, het LIFF, probeerde ik, elf dagen lang, ook te ontsnappen aan de werkelijkheid. Ruim 100 films van uiteenlopende pluimage. Een feest voor het brein en een moment van reflectie.

Mijn kinderen zweren bij Netflix, die luie thuisbios. Iedere avond een serie, film of docu vanaf de bank is voor mij geen treat. Af en toe een bioscoopbezoek daarentegen blijft een uitje. Een uitje met popcorn, cola en veel te veel M&M's in een comfortabele stoel. Hoewel ik die andere streamingdienst, Spotify, volledig omarmd heb, vertoon ik wat aanpassingsproblemen met Netflix. Aanleiding om Netflix aan te schaffen was overigens niet een overkill aan series maar een opvoedkundige. Mijn kinderen moesten de Engelse taal beter onder de knie krijgen. Hoe dit in de praktijk uitwerkt kun je raden. In november is ook Disney+ zich in de strijd om de kinderen – over de rug van de ouders – gaan mengen met zoete blockbusters als de Lion King en Frozen.

Ik pinkte in het Leidse Kijkhuis een traantje weg bij het tragische einde van Judy. In haar kinderjaren werd kindersterretje Judy Garland geterroriseerd – #MeToo avant la lettre – door haar managers. Weinig eten en slapen, maar te veel uren op de planken. De aan lager wal geraakte actrice/zangeres probeerde tevergeefs haar zangcarrière in Londen nieuw leven in te blazen om voor haar kinderen te zorgen. Renée Zellweger in een andere rol dan Bridget Jones blijft overigens wel wennen. We traptten eerder af met de Schotse film Beats. Beats ver-

telt het verhaal tussen twee boezemvrienden – Spanner en Jonno – ten tijde van de Rave, early nineties in de UK. Onder de – verboden – repeterende, opzweepende beats van de Rave proberen de twee maten te ontsnappen aan de uitzichtloze Engelse maatschappij. Zij werden beroofd van hun right to party (Rave to the Grave) door the police – onder andere de stiefvader van Jonno. Het bracht Timo, Hans en mij terug naar eind jaren tachtig toen we – met huilende moeders aan de kant – Vlaanderen met pillen en drank onveilig maakten. La Rocca in Lier was onze verboden danstempel. De derde film was de indringende film 'And Then We Danced' over de ontluikende liefde tussen twee dansers in een homofobe Georgische samenleving. In Trianon III, zag ik 'Spider', een Chileense thriller over een rechtse paramilitaire groepering – gesteund door de CIA – tijdens de linkse regering van Allende, begin jaren zeventig. Een driehoeksverhouding met 'femme fatale' Inés staat centraal in de film. Als de radicale leider van de groep, Gerardo, na 40 jaar, weer opduikt wordt het duistere verleden weer opgerakeld. In 'Sorry we missed you' zoekt een Britse gezin in een arme buurt in Newcastle aangrijpend naar financiële vrijheid. De gemene deler van deze films is de hang naar vrijheid en hoe deze wordt beperkt. Vrijheid in denken en doen. Geef elkaar de vrijheid want deze is niet vanzelfsprekend. Daarnaast zal de overheid de (financiële) vrijheid beter moeten faciliteren in 2020. We eindigden met Amazing Grace, waar Aretha Franklin, Queen of Soul, vanuit haar tenen ons hoop gaf op een vrijere wereld. Alleluja.

Ab+

COLUMN

Hans Böhm
Freelance publicist

Waarom?

Mijn vrouw zit op een vrouwenstudieclub en daar worden geregeld lezingen gehouden over de meest uiteenlopende onderwerpen. Ik had daar vaak bij willen zijn als ze er later over vertelde. Bijvoorbeeld die keer dat natuurkundige Wim Klaassen verbonden aan de Rijks Universiteit Groningen inging op de geschiedenis van klimatologische veranderingen inclusief opwarming, orkanen en het smelten van de ijskappen. Of toen schrijfster Jolande Withuis dieper doorging op de achtergronden van haar autobiografische boek Raadselvader, want ik heb zelf veel gewerkt en gelachen met Berry Withuis. Of toen musicoloog Joop van Velzen muziek liet horen van vrouwelijke componisten door de eeuwen heen (van Sappho uit de zevende eeuw voor het begin van onze jaartelling tot Mayke Nas, tot voor kort 'componiste des Vaderlands').

U ziet, de meest uiteenlopende onderwerpen tot en met de rijke historie van de schaaksport aan toe met goede, originele vragen vanuit de zaal. Dat zal de reden zijn dat de vrouwen er liever geen mannen bij hebben, die stellen andere vragen. Maar een enkele keer wordt er een uitzondering gemaakt op die regel. Toen oud-diplomaat drs. Jan Meinte Postma zijn licht liet schijnen over de Brexit mochten de mannen mee. Zelden heb ik zo'n verbijsterde spreker gezien als toen. Bij alle invalshoeken die ter sprake kwamen schudde de insider zachtjes met het hoofd, uit zijn analyses, uit de stiltes, uit zijn hele lichaamstaal drong de hamvraag zich op: WAAROM?

Om economisch zo gigantisch ingrijpend van koers te veranderen zal toch zeer gedegen, serieus, wetenschappelijk onderzoek verricht zijn? Nee dus. Het volk is op advies van politici op het onderbuikgevoel afgegaan. Engeland was een wereldmacht rond 1900, het grootste imperium aller tijden met een kwart van de toenmalige wereldbevolking en een kwart van het totale landoppervlak, in elk continent en in elke oceaan. Alles bij elkaar verkregen door handel, kolonisatie en annexatie.

Maar we zitten nu honderd jaar later. De wereld is veranderd en Engeland heeft niet meer de macht van toen. Binnen Europa worden de deals vanuit Brussel gemaakt. Een deal waar 28 landen bij betrokken zijn met in totaal meer dan 500 miljoen inwoners is altijd beter dan een deal met één land met 55 miljoen inwoners. Engeland zal een Ministerie voor Handelsovereenkomsten moeten oprichten want met alle bijna 200 landen ter wereld, zal opnieuw een pakket overeenkomsten moeten worden afgesproken. En de komst van vluchtelingen gaat natuurlijk gewoon door: niet volgens een afgesproken quotum vanuit Brussel maar gewoon illegaal. Toen de Engelsen YES stemden over Brexit was de hele problematiek van waar dan de grenzen komen te liggen niet aan de orde. Dat is nu het grootste struikelblok. Maar er zullen nog vele struikelblokken volgen.

De kans is groot dat Engeland op een faillissement afgaat, was de voorspelling.

Brexit heeft ons heel 2019 beziggehouden. Met z'n typisch Engelse verhitte ORDER-ORDER debatten. Er is nu uitstel tot 31 januari en er zullen daarvoor nieuwe verkiezingen worden uitgeschreven. De vrees is dat Brexit ook 2020 zal beheersen. Of komen de Engelsen bij zinnen en stemt men op het allerlaatst Johnson en Brexit weg?

